

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 78/06- 7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. R., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Krajským súdom v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 23 CoE 171/04, 23 CoE 172/04, 23 CoE 93/05, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2005 doručená sťažnosť J. R., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 CoE 171/04, 23 CoE 172/04, 23 CoE 93/05.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) je vedené voči nemu ako povinnému konanie o výkon rozhodnutia na návrh oprávnenej S. p., pobočky v Ž. (ďalej len „oprávnená“), na uspokojenie jej pohľadávky ako nedoplatku voči sťažovateľovi na poistnom na nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie. Podľa sťažovateľa napriek tomu, že uznesenie okresného súdu č. k. 1 E 544/2003-5 z 27. októbra 2003 nenadobudlo právoplatnosť, lebo sa voči nemu odvolal, okresný súd nariadil na uspokojenie pohľadávky oprávnenej zrážky z jeho dôchodku.

Podľa tvrdenia sťažovateľa krajský súd mal dostatočný čas na rozhodnutie sporu vedeného pod sp. zn. 1 E 544/2003, keď spis bol odoslaný krajskému súdu 4. decembra 2004 a tento rozhodol 30. júna 2005 tak, že potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu o nariadení výkonu rozhodnutia zrážkami z dôchodku. Týmto rozhodnutím krajský súd zároveň zrušil rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia aj rozhodnutie o neustanovení bezplatného advokáta.

V nariadení exekúcie z jeho dôchodku v prospech oprávnenej tak sťažovateľ vidí diskrimináciu jeho osoby a porušenie jeho ľudských práv pre prietahy v konaní, a to zo strany krajského súdu.

Sťažovateľ v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd vydal nález, že vydaním rozhodnutia, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu, je krajský súd pre prietahy a porušenie ľudských práv a slobôd zaručených ústavou a medzinárodnými dohovormi povinný mu uhradiť sumu 300 000 Sk. Zároveň žiada oslobodiť ho od súdnych poplatkov, pretože nemá na platenie advokátov a platenie súdnych poplatkov.

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie

právomoc, či má náležitosti predpísané v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (III. ÚS 199/02, I. ÚS 140/03).

Ústavný súd pri skúmaní, či v okolnostiach prípadu došlo k porušeniu sťažovateľom označených ústavných práv (v dôsledku prietáhov v konaní), neposudzoval celé súdne konanie o výkon rozhodnutia vedené na okresnom súde pod sp. zn. 1 E 544/2003, ale len konanie o odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu vedené na krajskom súde pod sp. zn. 23 CoE 171/04, 23 CoE 172/04, 23 CoE 93/05, pretože práve to je podľa obsahu a najmä petitu predmetom sťažnosti sťažovateľa. Keďže v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania (okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone – čo nie je tento prípad), ústavný súd vec ďalej skúmal a rozhodol v nej v uvedenom rozsahu (teda len postup a rozhodovanie krajského súdu v dobe, keď vec vybavoval).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95). Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

„Konečným rozhodnutím je spravidla rozhodnutie, ktorým sa definitívne rozhodlo o predmete konania, t. j. rozhodnutie vo veci samej“ (Repík, B.: Ľudské práva v súdnom konaní, Bratislava, MANZ, 1999, s. 145). V danom prípade aj keď sťažovateľova vec v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už nebola prejednávaná odvolacím krajským súdom (krajský súd o odvolaní rozhodol 30. júna 2005), konanie v merite veci, v jej časti (o návrhu povinného na zastavenie výkonu rozhodnutia, na ustanovenie zástupcu z radov advokátov) právoplatne skončené nebolo.

Podľa názoru ústavného súdu však nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti a ústavným súdom zistených zo súdneho spisu považovať postup krajského súdu za taký, ktorý by bolo možné vzhľadom najmä na celkovú polročnú dĺžku odvolacieho konania kvalifikovať ako „zbytočné prietahy v konaní“ v zmysle citovaného článku ústavy.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatoval, že krajský súd konal primeraným tempom, keď po odstúpení spisu okresným súdom 7. decembra 2004 krajský súd o odvolaní sťažovateľa vo veci nariadenia výkonu rozhodnutia rozhodol (po preštudovaní spisu a preskúmaní skutkového a právneho stavu veci) uznesením sp. zn. 23 CoE 171/04, 23 CoE 172/04, 23 CoE 93/05 z 30. júna 2005. Predmetné rozhodnutie odvolacieho krajského súdu bolo okresnému súdu doručené 8. augusta 2005 a sťažovateľovi bolo doručené 5. septembra 2005.

Preto je sťažovateľova sťažnosť zjavne neopodstatnená. Zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti nemožno odstrániť. Preto sa ústavný súd nezaoberal ani jeho ďalšími návrhmi uvedenými v sťažnosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2006